

opusdei.org

La lluita interior

Aquest és el text i la lectura de l'homilia de sant Josepmaria “La lluita interior” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 4 d'abril de 1971, Diumenge de Rams.

29/04/2012

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

Com tota festa cristiana, aquesta que ara celebrem és una festa de pau. Els rams, amb el seu antic simbolisme, evoquen aquella escena del Gènesi: *Noè va esperar encara set dies més, i envià una altra vegada el colom el qual, cap al tard, tornà duent al bec una fulla tendra d'olivera. Així Noè va comprendre que l'aigua ja no cobria la terra.*[1] Ara recordem que l'aliança entre Déu i el seu poble és confirmada i establerta en Crist, perquè *Ell és la nostra pau.*[2] En aquesta meravellosa unitat i recapitulació d'allò que és vell en allò que és nou que caracteritza la litúrgia de la nostra Santa Església Catòlica, llegim avui aquestes paraules de profunda alegria: *Els infants hebreus, portant rams d'olivera, sortiren a rebre el Senyor i l'aclamaven dient: Hosanna a dalt del cel.*[3]

L'aclamació a Jesucrist enllaça en la nostra ànima amb aquella que

saludà el seu naixement a Betlem. *I mentre Jesús passava, ens escriu Sant Lluç, estenien els seus vestits pel camí. Quan ja s'acostava a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels deixebles començaren joiosos a lloar Déu amb gran clamoreig per tots els prodigis que havien vist, dient: beneït el Rei que ve, en nom del Senyor, pau al cel i glòria a les altures.*[4]

Pau a la terra

Pax in coelo, pau en el cel. Però vegem també el món: per què no hi ha pau a la terra? No; no hi ha pau; només hi ha una aparença de pau, un equilibri de por, uns compromisos precaris. No hi ha pau tampoc a l'Església, solcada per tensions que esquincen la blanca túnica de l'Esposa de Crist. No hi ha pau en molts cors, que intenten vanament de compensar la intranquil·litat de l'ànima amb el

tragí que no para, amb la petita satisfacció de béns que no sadollen, perquè deixen sempre aquell regust amarg de la tristor.

Les fulles de palma, escriu Sant Agustí, són símbol d'homenatge, perquè signifiquen victòria. El Senyor estava a punt de vèncer, morint a la Creu. Anava a triomfar, en el signe de la Creu, sobre el Diable, príncep de la mort.[5] Crist és la nostra pau perquè ha vençut; i ha vençut perquè ha lluitat, en el fort combat contra la maldat acumulada dels cors humans.

Crist, que és la nostra pau, també és el Camí.[6] Si volem la pau, hem de seguir els seus passos. La pau és una conseqüència de la guerra, de la lluita, d'aquesta lluita ascètica, íntima, que cada cristià ha de sostenir contra tot allò que, en la seva vida, no és de Déu: contra la supèrbia, la sensualitat, l'egoisme, la superficialitat, l'estretor de cor. És

inútil clamar per l'assossec exterior si falta tranquil·litat en les consciències, en el fons de l'ànima, *perquè del cor provenen els pensaments dolents, homicidis, adulteris, fornicacions, furts, falsos testimonis, blasfèmies.*[7]

Lluita, compromís d'amor i de justícia

Però aquest llenguatge, no resulta ja antiquat? ¿Que no ha estat substituït per un idioma d'ocasió, de claudicacions personals encobertes amb una vestidura pseudo-científica? ¿Que no hi ha l'acord tàcit segons el qual els béns reals són: el diner que tot ho compra, la puixança temporal, la murrieria per quedar sempre a dalt, la saviesa humana que s'autodefineix *adulta*, que es pensa que ja ha *superat* el que és sagrat?

No sóc pessimista, ni ho he estat mai perquè la fe em diu que Crist ha vençut definitivament i ens ha donat,

com a penyora de la seva conquesta, un manament que es així mateix un compromís: lluitar. Els cristians tenim un compromís d'amor, que hem acceptat lliurement, davant la crida de la gràcia divina: una obligació que ens anima a combatre amb tenacitat, perquè sabem que som tan fràgils com els altres homes. Però al mateix temps no podem oblidar que si hi posem els mitjans, serem la sal, la llum i el llevat del món: serem el consol de Déu.

El nostre ànim de perseverar, entestats en aquest propòsit d'Amor es, a més a més, un deure de justícia. I la matèria d'aquesta exigència, comuna a tots els fidels, es concreta en una batalla constant. Tota la tradició de l'Església ha parlat dels cristians com de *milites Christi*, soldats de Crist. Soldats que duen la serenitat als altres, mentre combaten contínuament contra les males inclinacions personals. A vegades,

per la manca de sentit sobrenatural, per un fet pràctic de no creure, no es vol entendre res de la vida a la terra com a milícia. Insinuen maliciosament que si ens considerem *militēs Christi*, hi ha el perill de fer servir la fe amb fins temporals de violència, de faccions. Aquesta forma de pensar és una trista simplificació poc lògica:, que molt sovint va lligada a la comoditat i a la covardia.

Res no és més lluny de la fe cristiana que el fanatisme, amb què es presenten els estranys maridatges entre allò que és profà i allò que és espiritual, siguin del signe que siguin. Aquest perill no hi és si la lluita s'entén com ens ho ha ensenyat Crist: com una guerra de cadascú amb si mateix, com un esforç sempre renovat d'estimar més Déu, de desterrar l'egoisme, de servir tots els homes. Renunciar a aquesta contesa, amb qualsevol excusa, és declarar-se derrotat abans d'hora, anihilat, sense

fe, amb l'ànima caiguda, dispersada en complaences mesquines.

Per al cristià, el combat espiritual davant Déu i tots els germans en la fe, és una necessitat, una conseqüència de la seva condició. Per això, si hi ha algú que no lluita, fa traïció a Jesucrist i a tot el seu cos místic, que és l'Església.

Lluita incessant

La guerra del cristià és incessant, perquè en la vida interior hom comença i torna a començar perpètuament, i això evita que, amb supèrbia, ens imaginem ja perfectes. És inevitable que hi hagi moltes dificultats en el nostre camí; si no hi trobéssim entrebancs, ja no seríem criatures de carn i ossos. Sempre tindrem passions que ens estiren cap avall, i sempre ens haurem de defensar d'aquests deliris més o menys vehements.

Veure que en el cos i en l'ànima hi ha l'agulló de la supèrbia, de la sensualitat, de l'enveja, de la peresa, del desig de sotmetre els altres, no hauria de significar cap descobriment. És un mal antic, confirmat sistemàticament per la nostra experiència personal; és el punt de partida i l'ambient corrent per a guanyar en la nostra cursa vers la casa del Pare, en aquest íntim esport. Per això ensenya Sant Pau: *jo corro, no pas a l'atzar; faig pugilat, no pas donant cops a l'aire; sinó que em copejo el cos i me'l faig esclau, no fos cas que havent predicat als altres, quedés jo reprovat.* [8]

Per iniciar o sostenir aquesta contesa, el cristià no ha d'esperar manifestacions exteriors o sentiments favorables. La vida interior no és cosa de sentiments, sinó de gràcia divina i de voluntat, d'amor. Tots els deixebles foren capaços de seguir Crist el dia del seu

triomf a Jerusalem, però gairebé tots el van abandonar a l'hora de l'oprobri de la Creu.

Per a estimar de debò cal ésser fort, lleial, amb el cor fermament ancorat en la fe, en l'esperança i en la caritat. Només la lleugeresa insubstancial canvia capritxosament l'objecte dels seus amors, que no són amors, sinó compensacions egoistes. Quan hi ha amor, hi ha enteresa: capacitat de donació, de sacrifici, de renúncia. I enmig d'aquella donació, del sacrifici i de la renúncia, amb el suplici de la contradicció, la felicitat i l'alegria. Una alegria que res ni ningú no podrà llevar-nos.

En aquest torneig d'amor no ens han d'entristir les caigudes, ni que fossin caigudes greus, si acudim a Déu amb dolor i bon propòsit en el sagrament de la Penitència. El cristià no és un maníac col·leccionista d'un full de serveis immaculat. Jesucrist Nostre

Senyor es commou tant amb la innocència i la fidelitat de Joan com, després de la caiguda de Pere, s'entendreix amb el seu penediment. Jesús comprèn la nostra feblesa i ens atreu vers Ell, com fent-nos anar sobre un pla inclinat, desitjós que sapiguem insistir en l'esforç de pujar una mica, de dia en dia. Ens busca, com buscà Tomàs i li ensenyà, fent que les toqués amb els dits, les ferides obertes a les mans i al costat. Jesucrist sempre espera que tornem a Ell, justament perquè coneix la nostra debilitat.

La lluita interior

Suporta les dificultats com un bon soldat del Crist Jesús,^[9] ens diu sant Pau. La vida del cristià és milícia, guerra, una bellíssima guerra de pau, que no coincideix en res amb les empreses bèl·liques humanes, perquè s'inspiren en la divisió i molts cops en els odis, i la guerra dels fills

de Déu contra el propi egoisme es basa en la unitat i en l'amor. *El cert és que tot i viure en la carn, no militem segons la carn; perquè les armes de la nostra lluita no són pas carnals, sinó poderoses en Déu per destruir fortaleses; és a dir que amb elles destruïm els raonaments i qualsevol altivesa que s'alci contra el coneixement de Déu.*[10] És l'escaramussa sense treva contra l'orgull, contra la prepotència que ens disposa a obrar el mal, contra els judicis amb envaniment.

En aquest Diumenge de Rams, quan Nostre Senyor comença la setmana decisiva per a la nostra salvació, deixem-nos de consideracions superficials, anem al gra, a allò que és veritablement important. Mireu, el que hem de pretendre és d'anar al cel. Si no, no hi ha res que pagui el tret. Per a anar al cel, és indispensable la fidelitat a la doctrina de Crist. Per a ésser fidel, és

indispensable ésser obstinat amb constància en la nostra contesa contra els obstacles que s'oposen a la nostra eterna felicitat.

Ja sé que, de seguida, en parlar de combatre, se'ns posa al davant la nostra debilitat, i preveiem les caigudes, els errors. Déu ja hi compta. És inevitable que, tot caminant, fem polseguera. Som criatures i estem plens de defectes. Jo diria que n'hi ha d'haver sempre: són l'ombra que, en la nostra ànima, aconseguix que destaquin més, per contrast, la gràcia de Déu i el nostre intent per a correspondre a la mercè divina. I aquest clarobscur ens farà humans, humils, comprensius, generosos.

No ens enganyem: en la nostra vida, si comptem amb coratge i amb victòries, haurem de comptar amb defallences i amb derrotes. Aquesta ha estat sempre la peregrinació del

cristià aquí a la terra, també la d'aquells que venerem en els altars. ¿Us recordeu de Pere, d'Agustí, de Francesc? No m'han agradat mai aquestes biografies de sants en els quals, amb ingenuïtat, però també amb manca de doctrina, ens presenten les gestes d'aquests homes com si estiguessin confirmats en gràcia des del si matern. No. Les veritables biografies dels herois cristians són com les nostres vides: lluitaven i guanyaven, lluitaven i perdien. I aleshores, contrits, tornaven a la lluita.

No ens ha d'estranyar que siguem derrotats amb una relativa freqüència, d'ordinari i fins i tot sempre en matèries de poca importància, que ens fiblen com si en tinguessin molta. Si ha amor de Déu, si hi ha humilitat, si hi ha perseverança i tenacitat en la nostra milícia, aquestes derrotes no tindran gaire importància. Perquè vindran

les victòries, que seran glòria als ulls de Déu. Els fracassos no existeixen si un obra amb rectitud d'intenció i volent complir la voluntat de Déu, comptant sempre amb la seva gràcia i amb el nostre no-res.

Però ens sotja un enemic potent, que s'oposa al nostre desig d'encarnar acabadament la doctrina de Crist: la supèrbia, que creix quan no intentem descobrir, després dels fracassos i de les derrotes, la mà benefactora i misericordiosa del Senyor. Llavors, l'ànima s'omple de penombres —una trista obscuritat l'envaeix— i es creu perduda. La imaginació inventa obstacles que no són reals, que desapareixerien si miréssim només amb una miqueta d'humilitat. Amb la supèrbia i la imaginació, l'ànima s'endinsa a vegades en calvaris tortuosos; però en aquests calvaris Crist no hi és, perquè allà on hi ha el Senyor es frueix de pau i d'alegria, encara que

l'ànima es trobi en carn viva i
voltada de tenebres.

Un altre enemic hipòcrita de la
nostra santificació: el fet de pensar
que aquesta batalla interior s'ha de
dirigir contra obstacles
extraordinaris, contra dracs que
respiren foc. És una altra
manifestació d'orgull. Volem lluitar,
però estrepitosament, amb clamors
de trompetes i tremolor
d'estendards.

Hem de convèncer-nos que el major
enemic de la roca no es el pic o la
destral, ni el cop de qualsevol altra
eina, per contundent que sigui: és
l'aigua menuda que es va ficant de
gota en gota, entre les escletxes de la
penya, fins a malmetre'n l'estructura.
El perill més fort per al cristià és
menysprear la lluita en aquestes
escaramusses, que van calant a poc a
poc en l'ànima, fins a estovar-la, fer-

la trencadissa i indiferent, insensible a les veus de Déu.

Escoltem el Senyor que ens diu: *qui és fidel en el poc, també és fidel en el molt, i qui és injust en el poc, també ho és en el molt.*^[11] Que és com si ens recordés: lluita cada instant en aquests detalls petits en aparença, però grans als meus ulls; viu amb puntualitat el compliment del deure; somriu a qui ho necessiti mal que tinguis l'ànima adolorida; dedica, sense regatejar, el temps que calgui a l'oració; vés a ajudar el qui et cerca; practica la justícia, tot engrandint-la amb la gràcia de la caritat.

Aquestes i altres de semblants són les mocions que sentirem cada dia dintre nostre, com un avís silenciós que ens emmena a entrenar-nos en aquest esport sobrenatural de vèncer el propi jo. Que la llum de Déu ens il·lumini perquè en puguem percebre les advertències; que ens ajudi a

lluitar, que estigui de la part nostra en la victòria; que no ens abandoni a l'hora de la caiguda, perquè així ens trobarem sempre en condicions d'aixecar-nos i de continuar combatent.

No ens poden aturar. El Senyor ens demana que batallem com més va més de pressa, cada cop més profundament, cada vegada més àmpliament. Estem obligats a superar-nos, ja que en aquesta competició, l'única meta és l'arribada a la glòria del cel. I si no hi arribéssim, res no hauria pagat la pena.

Els Sagraments de la gràcia de Déu

Qui desitja lluitar hi posa els mitjans. I els mitjans no han canviat en aquests vint segles de cristianisme: oració, mortificació i freqüència de Sagraments. Com que la mortificació també és oració —pregària dels sentits—, podem descriure aquests

mitjans només amb dos mots: oració i Sagraments.

Voldria que ara consideréssim aquesta deu de gràcia divina dels Sagraments, meravellosa manifestació de la misericòrdia de Déu. Meditem a poc a poc la definició que dóna el Catecisme de Sant Pius V: *uns certs senyals sensibles que causen la gràcia, i ensems la declaren, com posant-la davant els ulls.*^[12] Déu Nostre Senyor, és infinit, el seu amor és inexhaurible, la seva clemència i la seva pietat amb nosaltres no admeten límits. I, per bé que ens concedeix la seva gràcia de moltes altres maneres, ha instituit expressament i lliurement —només Ell podia fer-ho— aquests set signes eficaços, per tal que d'una forma estable, senzilla i assequible a tothom, els homes puguin fer-se partícips dels mèrits de la Redempció.

Si s'abandonen els Sagraments, desapareix la veritable vida cristiana. Tot i així, no se'ns oculta que particularment en aquesta època nostra no falta qui sembla que oblida, i que fins i tot arriba a menysprear, aquest corrent redemptor de la gràcia de Crist. És dolorós parlar d'aquesta plaga de la societat que es diu cristiana, però cal fer-ho, perquè en les nostres ànimes s'afermi el desig d'acudir amb més amor i gratitud a aquestes fonts de santificació.

Decideixen, sense el més petit escrúpol, retardar el baptisme dels acabats de néixer, privant-los —greu atemptat contra la justícia i la caritat— de la gràcia de la fe, del tresor incalculable de la inhabitació de la Trinitat Santíssima en l'ànima, que ve al món tacada pel pecat original. Pretenen també desvirtuar la naturalesa pròpia del Sagrament de la Confirmació, en el qual la

Tradicció, unànimement, sempre ha vist un enrobustiment de la vida espiritual, una efusió callada i fecunda de l'Esperit Sant, perquè, enfortida sobrenaturalment, l'ànima pugui lluitar —*miles Christi*, com un soldat de Crist— en aquesta batalla interior contra l'egoisme i la concupiscència.

Si es perd la sensibilitat per les coses de Déu, difícilment s'entendrà el Sagrament de la Penitència. La confessió sacramental no és un diàleg humà, sinó un col·loqui diví; és un tribunal, de justícia segura i divina i, sobretot, de misericòrdia, amb un jutge amorós que *no desitja la mort del pecador, sinó que es converteixi i visqui*.[13]

És de debò infinita la tendresa de Nostre Senyor. Mireu amb quina delicadesa tracta els seus fills. Ha fet del Matrimoni un vincle sant, imatge de la unió de Crist amb la seva

Església,[14] un gran sacrament en el qual es fonamenta la família cristiana, que ha d'ésser, amb la gràcia de Déu, un ambient de pau i de concòrdia, una escola de santedat. Els pares són cooperadors de Déu. D'aquí arrenca el deure amable de veneració, que correspon als fills. Amb raó, el quart manament pot dir-se —fa tants anys que ho vaig escriure— dolcíssim precepte del decàleg. Si hom viu el matrimoni com Déu vol, sacrament, la llar serà un racó de pau, lluminós i alegre.

El nostre Pare Déu ens ha donat, amb l'Orde sacerdotal, la possibilitat que alguns fidels, en virtut d'una nova i inefable infusió de l'Esperit Sant, rebin un caràcter indeleble en l'ànima, que els configura amb Crist Sacerdot, per actuar en nom de Jesucrist, Cap del seu Cos Místic.[15] Amb aquest sacerdocí ministerial, que difereix del sacerdocí comú de tots els fidels essencialment i no amb

diferència de grau,[16] els ministres sagrats poden consagrar el Cos i la Sang de Crist, oferir a Déu el Sant Sacrifici, perdonar els pecats en la confessió sacramental, i exercir el ministeri d'adoctrinar la gent, *in iis quae sunt ad Deum*, [17] en tot i solament en allò que fa referència a Déu.

Per això el sacerdot ha d'ésser exclusivament un home de Déu, rebutjant el pensament de voler brillar en aquells camps on els altres cristians no el necessitin. El sacerdot no és un psicòleg, ni un sociòleg, ni un antropòleg: és un altre Crist, Crist mateix, per a atendre les ànimes dels seus germans. Fóra trist que el sacerdot, basant-se en una ciència humana —la qual, si es dedica a la seva tasca sacerdotal només conrearà a tall d'afeccionat i aprenent—, es cregués facultat, sense res més, per pontificar en teologia dogmàtica o moral. No faria altra

cosa que demostrar la seva doble ignorància —en la ciència humana i en la ciència teològica—, bé que un posat superficial de savi aconseguís d'enganyar alguns lectors o oients indefensos.

És un fet públic que alguns eclesiàstics semblen avui disposats a *fabricar* una nova Església, traint Crist, canviant els fins espirituals —la salvació de les ànimes, una per una— per fins temporals. Si no resisteixen aquesta temptació, deixaran de complir llur sagrat ministeri, perdran la confiança i el respecte del poble i causaran una tremenda destrucció dins l'Església, ficant-se, a més, indegudament, en la llibertat política dels cristians i dels altres homes, amb la consegüent confusió —ells mateixos es fan perillosos— en la convivència civil. L'Orde Sagrat és el sagrament del servei sobrenatural als germans en la fe; n'hi ha que semblen voler-ho convertir en

l'instrument terrenal d'un nou despotisme.

Però continuem contemplant la meravella dels Sagraments. En la Unció dels malalts, com es diu ara de l'Extrema Unció, assistim a una amorosa preparació del viatge, que acabarà a la casa del Pare. I amb la Sagrada Eucaristia, sagrament —si és que podem expressar-nos així— del devessall diví, ens concedeix la seva gràcia, i Déu mateix se'ns dóna: Jesucrist, que és realment present sempre —i no tan sols durant la Santa Missa— amb el seu Cos, amb la seva Ànima, amb la seva Sang i amb la seva Divinitat.

Jo penso repetidament en la responsabilitat que ateny els sacerdots, d'assegurar a tots els cristians aquest canal diví dels Sagraments. La gràcia de Déu ve a socórrer cada ànima; cada criatura demana una assistència concreta,

personal. Les ànimes no poden ésser tractades en massa! No és lícit d'ofendre la dignitat humana i la dignitat de fill de Déu, no acudint personalment a cada un amb la humilitat de qui se sap instrument, per a ésser vehicle de l'amor de Crist: perquè cada ànima és un tresor meravellós; cada home és únic, insubstituïble. Cada un val tota la sang de Crist.

Abans parlàvem de lluita, però la lluita demana entrenament, una alimentació adequada, una medecina urgent en cas de malaltia, de contusions, de ferides. Els Sagraments, medecina principal de l'Església, no són supèrflus: quan són abandonats voluntàriament, no és possible de fer un pas en el seguiment de Jesucrist: els necessitem com la respiració, com la circulació de la sang, com la llum, per a estimar en qualsevol instant allò que el Senyor vol de nosaltres.

L'ascètica del cristià demana
fortalesa i en troba en el Creador.
Nosaltres som la fosca i Ell és la
claríssima resplendor; som la
malaltia, i Ell és salut robusta;
nosaltres som l'escassetat, i Ell la
infinita riquesa; som la feblesa, i Ell
ens sustenta: *quia tu es, Deus,
fortitudo mea*,^[18] perquè sempre
sou, oh Déu meu, la nostra fortalesa.
No hi ha res en aquesta terra que
sigui capaç d'oposar-se al broll
impacient de la Sang redemptora de
Crist. Però la petitesa humana pot
entelar els ulls, de manera que no
s'adonin de la grandesa divina.
D'aquí ve la responsabilitat de tots
els fidels, i especialment dels que
tenen l'ofici de dirigir —de servir—
espiritualment el Poble de Déu, de no
estroncar les fonts de la gràcia, de no
avergonyir-se de la Creu de Crist.

Responsabilitat dels pastors

En l'Església de Déu és obligació de tothom la tenacitat constant de ser sempre més lleials a la doctrina de Crist. No hi ha ningú que n'estigui exempt. Si els pastors no maldessin personalment per adquirir una finor de consciència, un respecte fidel al dogma i a la moral —que constitueixen el *dipòsit de la fe* i el patrimoni comú—, cobrarien realitat les profètiques paraules d'Ezequiel: *Fill de l'home, profetitza contra els pastors d'Israel, profetitza i digue'ls: Així parla el Senyor Jahvé: Ai dels pastors d'Israel, que es pasturen ells mateixos! Els pastors, ¿no han de pasturar el ramat? Vosaltres us alimentàveu amb la llet, us vestíeu amb la seva llana. No heu refet les ovelles febles, no heu curat les que estaven malaltes, no heu embenat les que estaven ferides. No heu fet tornar les que s'esgarriaven, ni heu cercat les que es perdien, sinó que les dominàveu totes amb violència i amb duresa.*[19]

Són repressions fortes, però més greu és l'ofensa que es fa a Déu quan, havent rebut l'encàrrec de vetllar pel bé espiritual de tothom, es maltracta les ànimes, privant-les de l'aigua neta del Baptisme, que regenera l'ànima; de l'oli balsàmic de la Confirmació, que l'enforteix; del tribunal que perdona, de l'aliment que dóna la vida eterna.

I quan pot esdevenir-se, tot això? Doncs quan un abandona aquesta guerra de pau. Qui no batalla, s'exposa a qualsevol esclavitud, que sap engrillonar els cors de carn: l'esclavitud d'una visió exclusivament humana, l'esclavitud del desig afanyós de poder i de prestigi temporal, l'esclavitud de la vanitat, l'esclavitud del diner, la servitud de la sensualitat...

Si alguna vegada, perquè Déu pot permetre aquesta prova, ensopegueu amb pastors indignes d'aquest nom,

no us escandalitzeu. Crist ha promès assistència infal·lible i indefectible a la seva Església, però no ha garantit la fidelitat dels homes que la componen. A aquests no els faltará la gràcia —abundant, generosa— si per la seva banda hi posen el poc que Déu demana: estar atentament a l'aguait, entestant-se a treure, amb la gràcia de Déu, tot entrebanc per aconseguir la santedat. Si no hi ha brega, el qui sembla que està alt també pot estar molt baix als ulls de Déu. *Conec les teves obres, la teva conducta; sé que tens nom de vivent i, en canvi, ets mort. Desvetlla't i aferma el que resta del teu ramat, que s'està morint, perquè no he trobat les teves obres plenes davant del meu Déu. Recorda, quines coses vas rebre i acceptar, guarda-les i converteix-te.*

[20]

Són exhortacions de l'apòstol sant Joan, en el segle primer, adreçades a qui tenia la responsabilitat de

l'Església de la ciutat de Sardis.
Perquè el possible decaïment del sentit de la responsabilitat en alguns pastors no és un fenomen modern; sorgeix ja en temps dels apòstols, en el mateix segle que havia viscut a la terra Jesucrist Nostre Senyor. I és que ningú no està segur, si deixa de lluitar amb ell mateix. Ningú no es pot salvar tot sol. A tots, en l'Església, ens calen aquests mitjans concrets que ens enforteixen: humilitat, que ens disposa a acceptar l'ajuda i el consell; mortificacions, que aplanen el cor perquè hi regni Crist; estudi de la Doctrina segura de sempre, que ens emmena a conservar en nosaltres la fe i a propagar-la.

Avui i ahir

La litúrgia del Diumenge de Rams posa en boca dels cristians aquest càntic: *portals, alceu les llindes, alceu-vos, portalades antigues, que ha d'entrar el rei de la glòria!*^[21] Qui

roman reclòs en la ciutadella del propi egoisme, no baixarà al camp de batalla. Això no obstant, si alça les portes de la fortalesa i deixa que entri el Rei de la pau, sortirà amb Ell a combatre contra tota aquesta misèria que entela els ulls i insensibilitza la consciència.

Alceu les portes antigues. Aquesta exigència de combat no és nova en el cristianisme. És la veritat perenne. Sense lluita, no s'aconsegueix la victòria; sense victòria no s'assoleix la pau. Sense pau, l'alegria humana serà només una alegria aparent, falsa, estèril, que no es tradueix en ajuda als homes, ni en obres de caritat i de justícia, de perdó i de misericòrdia, ni en el servei de Déu.

Ara, dins i fora de l'Església, a dalt i a baix, fa l'efecte que molts han renunciat a la lluita —a aquesta guerra personal contra les pròpies claudicacions—, per a abandonar-se

amb armes i bagatge a servituds que envileixen l'ànima. Aquest perill ens aguarà sempre, a tots els cristians.

Per això, cal acudir insistentment a la Trinitat Santíssima, perquè es compadeixi de tothom. En parlar d'aquestes coses, m'esgarrifa de referir-me a la justícia de Déu.

Acudeixo a la seva misericòrdia, a la seva compassió, perquè no miri els nostres pecats, sinó els mèrits de Crist i els de la seva Santa Mare, que també és Mare nostra, els del Patriarca Sant Josep que li va fer de Pare, els dels Sants.

El cristià pot viure amb la seguretat que, si vol lluitar, Déu l'agafarà per la mà dreta, tal com ho llegim en la Missa d'aquesta festa. Jesús, que entra a Jerusalem cavalcant un pobre ruc, Rei de pau, és qui digué: *el regne del cel s'aconsegueix amb viva forja, i els qui la fan se n'apoderen.*[22]

Aquesta força no es manifesta amb

violència contra els altres: és
fortalesa per a combatre les pròpies
febleses i misèries, valentia per a no
emmascarar les infidelitats
personals, audàcia per a confessar la
fe també quan l'ambient ens és
contrari.

Avui, com ahir, del cristià, se
n'espera heroisme. Heroisme en
grans conteses, si cal. Heroisme
—que serà la cosa normal— en les
petites baralles de cada jornada.
Quan hom lluita contínuament, amb
Amor i d'aquella manera que sembla
insignificant, el Senyor és sempre al
costat dels seus fills, com un pastor
amorós: *Sóc jo que faré pasturar les
meves ovelles i sóc jo qui les portaré a
reposar. Cercaré la que s'ha perdut,
faré tornar la que s'ha esgarriat,
embenaré la que era ferida, curaré les
malaltes... Viuran segurs al seu
territori i sabran que jo sóc Jahvé,
quan trencaré els lligams del seu jou i*

*els deslliuraré de les mans dels qui els
havien esclavitzat.*[23]

[1] Gen VIII, 10-11.

[2] Eph II, 14.

[3] *Antífona de la distribució dels
rams.*

[4] Lc XIX, 36-38.

[5] St. Agustí. *In Ioannis Evangelium
tractatus*, 51, 2 (PL 35, 1764).

[6] Cfr. Ioh XIV, 6.

[7] Mt XV, 19.

[8] 1 Cor IX, 26-27.

[9] 2 Tim II, 3.

[10] 2 Cor X, 3-5.

[11] Lc XVI, 10.

[12] Catechismus Romanus Concilii Tridentini, II, c. I, 3.

[13] Ez XXXIII, 11.

[14] Cfr. Eph V, 32.

[15] Cfr. Concilium Tridentinum, sess. XXIII, c. 4. Concilium Vaticanum II Dcr. *Presbyterorum ordinis*, n. 2.

[16] Cfr. Concilium Vaticanum II, Const. *Lumen Gentium*, n. 10.

[17] Heb V, 1.

[18] Ps XLII, 2.

[19] Ez XXXIV, 2-4.

[20] Apoc III, 1-3.

[21] Antífona de la distribució dels rams.

[22] Mt XI, 12.

[23] Ez XXXIV, 15-16; 27.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/audio-la-lluita-
interior/](https://opusdei.org/ca-es/article/audio-la-lluita-interior/) (19/03/2026)